

елота

- Деспот Иван Алексей.

алоян

- Добре ли чух?

елота

- Много добре. Иванко.

ан-Асен

- Мерзавец! Какво иска от нас убица на баща ми?

Кажми му да се маха!

алоян

- Чакайте! Дай писмото!

Разгръща свитъка и чете.

Иванко се отмята от ромеите и предлага да ни стане съюзник против тях.

ан-Асен

- Много ~~въсно~~ се е сетил Иванко, че е българин.

алоян

- Нека находника занесе на своя господар устния ми отговор. Приемам предложението на деспота.

ан-Асен

- Чичо!

алоян

- Знам, знам... Нека продължава да строи крепости и засили старите в Родопската област. И да чака вест от мен!

елота

- Ще му предам, Иваница.

Белота излиза.

алоян

- И^и да не забрави да го поздрави от мен.

Калоян се смее.

ан - А с е н

- Но той може пак да се отметне от нас.

алоян

- Може.

ан - А с е н

- Тогава защо му прости?

алоян

- Кой е казал, че съм му простил? Но той ни е нужен против Бизантия. Днес. А утре все едно!... Асене, братко...

ан - А с е н

- Разбирам, чичо. Татко също би предпочел живата България, пред паметта на мъртвите.

алоян

- Не е тежко, сине. Днешният приятел ти става утре враг. А вчерашният враг - приятел. Аз нямам братя... Нямам близки... Аз съм цар на българите!... Така се